

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **P. B.**
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného** ze dne 22. 9. 2020, č. j. 094550/2020/KUSK, sp. zn. SZ_094550/2020/KUSK/2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou a doručenou soudu dne 22. 10. 2020, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný k odvolání žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

změnil rozhodnutí Městského úřadu Černošice, odboru přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 14. 10. 2019, č. j. MUCE 65017/2019 OP/Sed, sp. zn. S-MUCE 46648/2019 OP/Sed (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) tak, že opravil chybné číselné údaje v popisu skutku vztahující se k naměřené rychlosti a hodnotě překročení nejvyšší dovolené rychlosti a ve zbytku je potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z nedbalostního spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2020 (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustil tím, že dne 9. 7. 2019, v 11:27 hodin, v obci Davle, ul. Kiliánská u čp. 250, ve směru jízdy na Štěchovice, jako řidič motorového vozidla tovární značky V. P., registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy, neboť mu byla naměřena rychlost jízdy 104 km/h po odečtu odchylky rychloměru, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 40 km/hod a porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za spáchání uvedeného přestupku byl žalobci uložen podle § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu správní trest pokuty ve výši 7 000 Kč, podle § 125c odst. 6 písm. b) téhož zákona správní trest zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 10 měsíců od právní moci rozhodnutí a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce namítá, že byl zkrácen na svém právu na obhajobu, neboť nebyly provedeny všechny důkazy potřebné ke zjištění skutkového stavu věci. Popis místa spáchání přestupku se jeví jako nedostačující a vzniká tedy logická pochybnost o tom, kde měl být údajný přestupek spáchán. Žalobce považuje přesné zjištění místa za stěžejní i s ohledem na následné prokazování materiálního znaku spáchaného přestupkového jednání.
3. Dále žalobce namítá neprokázání materiálních znaků přestupku. V průběhu celého řízení nebylo prokázáno, že žalobce svým jednáním kohokoli ohrozil či narušil veřejný zájem. Žalobce se neztotožňuje se závěrem žalovaného, že materiální znaky přestupku odpovídají znakům formálním. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, vyplývá, že naplnění materiálního znaku nelze odůvodnit naplněním znaku formálního. Pro posouzení materiálního znaku přestupku by ovšem muselo ze strany správního orgánu dojít k přesnému zjištění místa spáchání přestupkového jednání. V místě, kde měl být přestupek spáchán, se jedná o rovný přehledný úsek komunikace, pročez vzniká pochybnost o ohrožení jakéhokoli veřejného zájmu či konkrétních osob. Žalobce se též domnívá, že provoz musel odpovídat možnostem jet vyšší rychlostí než je maximální povolená bez ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Pro uznání vinným za přestupek musí správní orgán prokázat naplnění obou těchto znaků přestupkového jednání, formální i materiální, k čemuž nedošlo. Žalobce má za to, že ostatní účastníky silničního provozu neohrozil, přičemž v důsledku jeho jednání nevznikla žádná nehoda. Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předeslal, že žalobce v prvostupňovém řízení navrhl správnímu orgánu I. stupně zvážit doplnění dokazování, nikoli že by žalobce navrhl konkrétní důkaz, který má být proveden. Se skutkovými zjištěními a popisem místa spáchání přestupku se správní orgán I. stupně vypořádal. Přesná lokalizace místa spáchání přestupku je patrná i z GPS souřadnic, které jsou uvedeny v protokolu o měření rychlosti. K žalobní námitce neprokázání materiálních znaků přestupku žalovaný poukázal na to, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více 50 km/h, což je hodnota jistě

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

dostatečná pro potřebnou společenskou škodlivost jednání žalobce. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2017, č. j. 5 As 33/2017-36. Z opatrnosti žalovaný navrhl výslech členů zasahující hlídky Policie ČR. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a požadoval přiznat náhradu nákladů řízení.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

5. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel dne 18. 7. 2019 od Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, dopravního inspektorátu Mnichovice (dále jen „policie“) oznámení přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu, z něhož se podává, že žalobce je jako řidič podezřelý ze spáchání shora uvedeného přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti, jehož se dopustil shora popsáním jednáním v obci Davle, ul. Kiliánská u č. p. 250, ve směru na obec Štěchovice. Součástí oznámení dále tvoří oznámení sepsané na místě dne 9. 7. 2019, podepsané žalobcem, úřední záznam sepsaný dne 16. 7. 2019, z něhož se podává, že předmětné vozidlo bylo předepsaným způsobem zastaveno hlídkou policie, přičemž v jeho řidiči byl ztotožněn žalobce. Na další součásti, záznamu o přestupku – výstupu z rychloměru – je zachyceno motorové vozidlo V, shora uvedené registrační značky, mj. s uvedením dne, hodiny a místa měření v ulici Kiliánská, č. p. 250, Davle, silnice č. II/102. Další součástí tvoří výpis z evidenční karty řidiče – žalobce a ověřovací list rychloměru.
6. Příkazem ze dne 29. 7. 2019 byl žalobce uznán vinným shora uvedeným přestupkem, za což mu byl uložen správní trest pokuty ve výši 7 000 Kč a správní trest zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 10 měsíců od právní moci příkazu. Proti příkazu podal žalobce, v té době již zastoupený advokátem, který jej zastupuje i v řízení před soudem, včasný odpor. Po podání odporu pokračoval správní orgán I. stupně v řízení poučením žalobce o procesních právech, o tom, že ve věci nebude nařízeno ústní, nicméně že o jeho konání může žalobce požádat, a o tom, že se může seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Žalobce v této souvislosti navrhl, aby správní orgán I. stupně zvážil doplnění dokazování výsledkem zasahujících policistů, neboť má za to, že došlo k závažným pochybením při zjištění skutkového děje, přičemž nebyl naplněn materiální aspekt přestupku. Dále navrhl doplnění dokazování provedením posouzení provedeného měření výrobcem měřicího zařízení k vyloučení, že měření proběhlo v rozporu s návodem k jeho obsluze.
7. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným shora uvedeným přestupkem. V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že vycházel zejména z podkladů policie, k výsledku zasahujících policistů důvod neshledal, stejně jako neshledal důvod nechat provést posouzení rychloměru jeho výrobcem, přičemž se vypořádal s dalšími námitkami, které žalobce uplatnil. Zavinění bylo shledáno ve formě nevědomé nedbalosti, materiální znak správní orgán I. stupně shledal naplněným. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které k výzvě doplnil o odvolací důvody. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Nepřisvědčil odvolací námitce, že jednání žalobce nebylo společensky škodlivé, přičemž výslovně poukázal na to, že žalobce se dopustil výrazného překročení rychlosti, přičemž veřejný zájem byl porušen již tím, že žalobce nejvyšší dovolenou rychlost překročil. Připomněl, že v místě spáchání přestupku se navíc nachází autobusová zastávka a přechod pro chodce. O místě spáchání přestupku rovněž žalovaný pochybnosti neměl, zamítnutí návrhů na další doplnění dokazování shledal žalovaný správným. Stručně žalovaný pojednal rovněž o provedené změně v popisu skutku.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

8. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
9. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ani žalovaný k výzvě soudu nesdělil, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil a souhlas obou účastníků se tak presumuje. Soud neshledal důvod provádět žalovaným z procesní opatrnosti navržené důkazy výsledkem zasahujících policistů, neboť má skutkový stav dostatečně prokázaný obsahem správního spisu.

Posouzení žalobních bodů

10. Před samotným posouzením žalobních bodů soud předesílá, že žalobce v žalobě částečně vznáší tytéž námitky, které již uplatňoval v odvolání a na které žalovaný v napadeném rozhodnutí reagoval, jak si soud ověřil, přičemž žalobce nenamítá, že by tomu tak nebylo. Rovněž správní orgán I. stupně reagoval na veškeré námitky a výhrady, které žalobce vznesl v řízení prvostupňovém. Rovněž argumentačně je žaloba poněkud chudá, neboť žalobce používá obecné a vágní formulace, aniž by před soud přicházel s konkrétními skutkovými a právními výhradami, které má proti postupu správních orgánů v této konkrétní věci. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že obsah a kvalita návrhu předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, či z recentní judikatury ze dne 18. 6. 2020, č. j. 1 Afs 47/2020-37).
11. Žalobce v žalobě uplatnil dva okruhy žalobních námitek. V prvním okruhu zpochybňuje jednoznačnost vymezení místa spáchání přestupku a vytýká správním orgánům, že za tímto účelem neprovedly místní šetření. V druhém okruhu namítá, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku, resp. nebyla správními orgány prokázána. Pokud jde o místo spáchání přestupku, soudu není zcela zjevné, v čem žalobce spatřuje nejednoznačnost vymezení místa spáchání přestupku. Žalobce netvrdí nic konkrétního k tomu, v čem se mu jeho vymezení zdá neurčité, resp. kde se tedy v tu dobu nacházel, či z jakého jiného místa pochází fotografie, na níž je zachyceno jím řízení vozidlo. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů plně korespondují s údaji, které byly zachyceny rychloměrem a posléze popsány v oznámení přestupku. V záznamu o přestupku – protokolu o měření jsou rovněž zachyceny GPS souřadnice z místa, přičemž ani k nim žalobce žádné konkrétní výhrady neuplatňuje. Žalobce k této otázce nepředestřel žádné jiné uvěřitelné tvrzení, které by bylo sto zpochybnit správnost a věrohodnost podkladů, z nichž správní orgány obou stupňů vycházely.
12. Pokud jde o návrh na provedení místního šetření, soud ze správního spisu zjistil, že jeho provedení žalobce navrhoval ve vyjádření před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán I. stupně se k tomuto procesnímu návrhu vyjádřil a uvedl, proč jej neprovede. Žalobce sice uvedl, co by mělo být při místním šetření zjišťováno, neuvedl však již, jaká skutečnost by tím měla být prokázána ve vztahu k naplnění skutkové podstaty přestupku. Ani v žalobě žalobce nepostoupil dále a neuvádí, k prokázání jakého skutkového tvrzení mělo místní šetření sloužit. Žalobci v tomto směru nestačí pouze

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

neurčitě zpochybňovat závěry správních orgánů za situace, kdy zde nejsou žádné pochybnosti o tom, kdy, kde a na jakém místě bylo vozidlu řízenému žalobcem naměřeno překročení nejvyšší povolené rychlosti, přičemž žalobce byl současně v předmětném vozidle hlídkou policie zastaven a ztotožněn. Žalobce by musel uvést zcela konkrétní, myslitelné a uvěřitelné tvrzení, které by bylo způsobilé pochybnosti o místu měření či jiným okolnostem spáchání přestupku založit.

13. Na straně druhé je potřeba pro úplnost v návaznosti na argumentaci žalovaného dodat, že z hlediska úvahy o (ne)provedení doplnění dokazování je zcela bez významu, zda žalobce v přestupkovém řízení uvedl, že doplnění dokazování navrhuje nebo zda uvedl, že doplnění dokazování dává správnímu orgánu ke zvážení. Dokazování provádí vždy správní orgán, přičemž obviněný z přestupku má právo důkazy předkládat, či jejich provádění navrhopat. O tom, zda bude či nebude dokazování doplněno, a pokud bude, pak jakým směrem, rozhoduje správní orgán s tím, že musí objasnit, proč tomu či jinému návrhu na doplnění dokazování nevyhověl. Zda obviněný z přestupku bude či nebude s návrhem na doplnění dokazování úspěšný, závisí na řadě faktorů a je předmětem správní úvahy v každé jednotlivé věci. Podstatné však v této souvislosti je to, že obviněný obvykle své šance na doplnění dokazování zvýší, pokud konkrétně a jednoznačně uvede, k prokázání jaké skutkové okolnosti důkazní prostředek navrhuje a jak přispěje k objasnění okolnosti, která dosud v řízení nevyšla najevo, či vyvrátí skutečnost, která byla již zjištěna z jiného důkazního prostředku. Soud uzavírá, že o místu spáchání přestupku žádné pochybnosti nevznikly, toto místo bylo spolehlivě zjištěno, podloženo provedenými důkazy a v souladu s nimi uvedeno v popisu skutku, kterého se žalobce dopustil a které naplnilo znaky skutkové podstaty přestupku. Žalobní námitka není důvodná.
14. Důvodná není ani námitka absence materiálního znaku přestupku, kterého se žalobce dopustil. Předně soud poukazuje na to, že se touto otázkou správní orgány zabývaly a výslovně uvedly, v jakých konkrétních okolnostech spatřovaly její naplnění. Dále soud již předeslal, že obdobnou námitku žalobce vznesl již v odvolání a žalovaný na ni reagoval na páté straně napadeného rozhodnutí, přičemž ji neshledal důvodnou. Žalobce argumentačně tuto námitku nikam neposunul a zůstává opět jen na úrovni obecného tvrzení. Soud konstatuje, že přestupkem může být pouze takové protiprávní jednání, které je mj. společensky škodlivé. To ostatně vyplývá i z § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky. K otázce, že naplněním formální stránky již zpravidla bývá naplněna zároveň i stránka materiální, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28, v němž uvedl, že „[p]odle judikatury zdejšího soudu zpravidla není nutno, aby se správní orgány otázkou naplnění materiální stránky daného správního deliktu explicitně zabývaly i v odůvodnění svých rozhodnutí. V zásadě totiž platí, že v případě správních deliktů je jejich materiální stránka dána již samotným naplněním skutkové podstaty deliktu [...] Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný.“
15. Obdobně v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, publikovaném pod č. 2011/2010 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[o]kolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho

pohnutka. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze [...] vyslovovat žádné paušální závěry [...] Opačný přístup ze strany správních orgánů či soudů by vedl k nahrazování role zákonodárce jejich rozhodovací činností, což by odporovalo principu dělby moci v demokratickém právním státě (viz čl. 2 odst. 1 Ústavy).“

16. Pro úplnost soud dodává, že závěry Nejvyššího správního soudu neztratily nic na své aktuálnosti tím, že se vztahují ještě k právní úpravě správního trestání za přestupky a správní delikty před nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky. Stávající pojetí materiálně formální definice přestupku totiž navazuje na předchozí rovněž materiálně formální pojetí přestupku dle dřívější právní úpravy. Soud tedy shrnuje, že při naplnění formální stránky přestupku bude obvykle naplněna i stránka materiální, nebudou-li v konkrétním případě přítomny okolnosti, které by byly způsobily výrazně snížit společenskou škodlivost typickou pro daný přestupek (z recentní judikatury srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 5 As 313/2019-28, bod 29, či ze dne 20. 1. 2021, 2 As 212/2020-26, bod 32). V souvislosti s konkrétním přestupkem je třeba poukázat na to, že žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o 52 km/h, jednoznačně se tak provinil proti zájmům chráněným zákonem, neboť jeho jízdu lze vyhodnotit s ohledem na hodnotu překročené rychlosti jako riskantní.
17. Rozhodně se nejednalo o nepatrné nebo těžko zaregistrovatelné překročení rychlosti, které by mohlo spočívat v překročení rychlosti například o 1 – 3 km/h. V případě žalobce nelze seznat žádné okolnosti, které by vylučovaly naplnění materiálního znaku přestupku. To, že nedošlo k bezprostřednímu ohrožení jiných řidičů [ve smyslu § 2 písm. l) zákona o silničním provozu] neznamená okolnost vylučující naplnění materiální stránky přestupku. Ve shora již citovaném rozsudku č. j. 5 As 104/2008-45 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ani v případě, kdy řidič překročí nejvyšší dovolenou rychlost minimálně, nelze bez dalšího dospět k závěru, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Překročení rychlosti v případě žalobce však zanedbatelné v žádném případě nebylo a nadto se správní orgány touto okolností zabývaly, výslovně i uvedly, které okolnosti společenskou škodlivost zvyšovaly (blízkost autobusové zastávky a přechodu pro chodce) a jejich závěry jsou vzhledem ke shora uvedenému správné.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

18. Vzhledem k tomu, že žalobní body nejsou důvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
19. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl naopak plně procesně úspěšný, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení, které by se vymykaly běžné úřední činnosti, nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. června 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.